

❦
❦
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

❦ אֲרִכָּה ❦ מִזֶּה רִנָּת זִצְיָן לְ"צַדִּיק צִנְיָ מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְצַדִּיק מִסִּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦
 ❦ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם י"ט בְּסֵלֵו (הִילוֹת רַבִּי דָב בַּעַר

"הַמְגִיד מִמְזֵרִיטֵשׁ" ב"ר אַבְרָהָם):

סֵדֶר לְקוֹטֵי מוֹתֵרִין הַיּוֹמִי:

וְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיה נ"ח): "וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצָחוֹת נִפְשָׁךְ"; כִּי אִזְרוֹת אֱלֹהִים הֵם הַצַּחְצָחוֹת, שֶׁהֵם לְמַעְלָה מִהַסְפִּירוֹת (עֵיין פֶּרֶדֶם רְמוּנִים שֶׁעַר הַצַּחְצָחוֹת), אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזֹּכֶה שִׁירְדָהּ מִחֲשִׁבְתּוֹ לְהַשְׁיֵג הַשְּׂגוֹת אֱלֹהִים, אֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵין יְכָלֵת בְּיַד הַשֶּׁכֶל לְהַשְׁיֵג אוֹתָם, כִּי לֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא יִדְיָעוּ: וְתִשְׁעָה הַיְכָלִין אֱלֹהִים, נִעְשִׂין עַל־יְדֵי הַבְּטִישָׁה, שֶׁמִּבְטָשִׂין הַמַּחֲיִין בְּכֶתֶר בְּשַׁעַת רְדִיפָה. וְהַמַּחֲיִין הֵם תְּלָת, וְכָל אֶחָד כָּלוּל מִתְּלָת, כִּי נִכְלָלִין בְּשַׁעַת רְדִיפָה. וְשֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים שֶׁלֹּשׁ, הֵם תִּשְׁעָה, וְזֶהוּ תִשְׁעָה הַיְכָלִין:

[זֶה הָעֵינִין עֵמֶק עֵמֶק מִי יִמְצְאוּנוּ, כַּמּוּבָן לְמַשְׁכִּיל וְכֹאֲשֶׁר רָמַז לִי רַבָּנוּ ז"ל בְּעֶצְמוֹ גִּדְל עֵמֶקוֹת הַסּוּד הַנּוֹרָא הַזֶּה שֶׁמִּגִּיעַ לְמַעְלָה לְמַעְלָה וְכו', וְכַמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת לְמַעֲיֵן, וְהַהֲבָרָח לְבָאֵר הַדָּבָר קֶצֶת.

וְהוּא, כִּי הַכֶּתֶר הוּא הַמִּישֵׁב וְהַמְסִדֵּר אֶת הַמַּחֲיִין, דִּהְיִינוּ הַכֹּחַ שֶׁיֵּשׁ בְּהַשֶּׁכֶל שֶׁל אָדָם לִישֵׁב וְלִסְדֵּר אֶת הַמַּחֲיִין וְהַדְּעָת לְבַל יִהְרָם לְצֵאת חוּץ מִן הַגְּבוּל, זֶה הַכֹּחַ הוּא בְּחִינַת כְּתֶר כַּנ"ל. וְזֶה הַכֹּחַ הוּא כְּמוֹ מְחַצֵּה הַמַּפְסָקֵת בֵּין הַמַּחֲיִין וּבֵין הָאוֹר אֵינ־סוּף, כִּי זֶה הַכֹּחַ שֶׁהוּא הַמִּישֵׁב וְהַמְסִדֵּר, הוּא מְעַכֵּב אֶת הַמַּחֲיִין בְּעֵת מְרוּצָתָם וְרְדִיפָתָם לְבַל יִהְרָסוּ לְעֵלוֹת אֶל ה' לְמַעְלָה מִמְחַצָּתָם, כִּי הַמַּחֲיִין רוֹדְפִין לְהַשְׁיֵג הָאוֹר אֵינ־סוּף. וְזֶה הַכֹּחַ הַנ"ל שֶׁל הַשֶּׁכֶל שֶׁהוּא הַמִּישֵׁב וְהַמְסִדֵּר, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּתֶר הוּא עוֹמֵד בְּפָנֵיהֶם

כִּמוֹ מְחֻצָּה, וּמַעֲכָב אֹתָם מִרְדִּיפָתָם כַּנִּל. וְעַל־יְדֵי הַרְדִּיפָה
 וְהַמַּעֲכָב, הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַרְדִּיפָה שֶׁהַמַּחִין רוֹדְפִין לְהַשִּׁיג אֹרֶךְ הַיּוֹם
 סוּף, וְעַל־יְדֵי כַח הַמַּעֲכָב, שֶׁהוּא כַח הַמִּישָׁב וְהַמְסִידָר, בְּחִינַת כְּתָר
 כַּנִּל, עַל־יְדֵי שְׁנֵי בְּחִינּוֹת אֱלוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה מְבַטְשִׁין וּמַכִּין הַמַּחִין
 בְּבְחִינַת הַמְּחֻצָּה הַנִּל שֶׁהוּא הַמִּישָׁב וְהַמְסִידָר, וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשִׂין
 הַיְכָלִין לְאֹרֶךְ אֵין סוּף, דִּהְיִינוּ שֶׁנַּעֲשִׂין בְּחִינַת כְּלִים וְהַיְכָלוֹת
 בְּרוּחָנִיּוֹת עֲלִיּוֹן, לְהַשִּׁיג עַל יָדָם בְּבְחִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי אֹרֶךְ
 הַיּוֹם־סוּף בְּרוּךְ הוּא. כִּי אִם לֹא הָיָה הַמַּעֲכָב הַנִּל כְּלָל, וְלֹא הָיָה
 מִי שִׁיעֲכָב אֶת הַמַּחִין מִרְדִּיפָתָם וּמְרוֹצָתָם, הָיוּ מִתְבַּטְּלִין הַמַּחִין
 לְגַמְרִי. כִּי הָיָה הָאָדָם מִתְבַּטֵּל בַּמְצִיאוֹת, כִּי אֹרֶךְ הַיּוֹם־סוּף אֵין
 אֲפָשָׁר לְהַשִּׁיג. אֲךָ עַל־יְדֵי שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת, שֶׁהֵם הַרְדִּיפָה וְהַמַּעֲכָב,
 עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשִׂין בְּחִינַת מְחֻצּוֹת וְהַיְכָלִין הַנִּל שֶׁעַל יָדָם מַשִּׁיגִים
 אֹרֶךְ הַיּוֹם סוּף רַק בְּבְחִינַת 'מְטִי וְלֹא מְטִי'.

וּפְרוּשׁ 'מְטִי וְלֹא מְטִי', יָדוּעַ לְמַבִּינִים. דִּהְיִינוּ 'שֶׁמַּגִּיעַ וְאֵינוֹ
 מַגִּיעַ', שֶׁרוֹדֵף וּמַגִּיעַ לְהַשִּׁיג וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵינוֹ מַגִּיעַ
 וּמַשִּׁיג, שֶׁזֶּה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַרְדִּיפָה וְהַמַּעֲכָב כַּנִּל. וְאֶף־עַל־פִּי
 שֶׁנַּעֲשִׂין אֱלוֹ הַיְכָלִין הַנִּל, אֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא יָדִיעַ וְלֹא אֶתִּידַע
 וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ וְלֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא יִדְעִין וְכוּ' כַּנִּל. כִּי אֵין
 אֲפָשָׁר לְצִיר בְּשִׁכְלֵי הַשָּׂגוֹת אֱלוֹ הַיְכָלוֹת הַנִּל כִּי הֵם לְמַעְלָה
 מִנְּפִשִׁין רוּחִין וְנִשְׁמָתִין לְמַעְלָה מְכָל הַשְּׂכָלִיּוֹת כִּי הֵם לְמַעְלָה
 מִהַסְּפִירוֹת וְכוּ'. כִּמְבֹאֵר לְעֵיל בְּלִשׁוֹן רַבְּנֵינוּ ז"ל עֵין שָׁם הֵיטֵב
 וְתָבִין שֶׁלֹּא הוֹסַפְתִּי שׁוּם דְּבָר כְּלָל כִּי בְּכָלֵל דְּבָרָיו דְּבָרִי. רַק
 חֲזַרְתִּי וּבִאֲרַתִּי הַדְּבָרִים קֶצֶת לְגַדֵּל עֵצִים עִמָּקוּתָם עַד אֵין־סוּף.
 וּבְשִׁבִיל זֶה נַעֲשִׂין תְּשֻׁעָה הַיְכָלִין דִּיקָא, כִּי הַמַּחִין הֵם שְׁלֵשׁ,
 וּמַחֲמַת רְדִיפָתָם וְהַכְּאֵתָם בְּהַמַּעֲכָב הַנִּל הֵם נִכְלָלִין זֶה בְּזֶה,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אָרְנוּ לְאָמַר מִזֶּה רִנָּתִי וְזֶה לְעַד לְעַד מִקֻּוּהָ שֶׁדָּרַךְ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַבֵּ"ל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֲנִיחָה" שֶׁע"י יִשְׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

וְנַעֲשֶׂה כָּל אֶחָד כָּלֹל מִשָּׁלֵשׁ וְשָׁלֵשׁ פְּעָמִים שָׁלֵשׁ הֵם תְּשֻׁעָה וְזֶהוּ
בְּחִינַת תְּשֻׁעָה הַיְכָלִין הַנִּ"ל: אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה לִילָךְ וְלַעֲלוֹת בְּדָרֶךְ
הַקֹּדֶשׁ הַנֶּאֱמָר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת עַד שִׁיזְכָּה לְהַשְׁגוֹת אֱלֹהִים:

**וְזֶה שֶׁשָּׁאֲלוּ סָבִי דְבִי אֶתוֹנָא: אֲמַצְעוּתָא דְעָלְמָא הֵיכָא. זְקָפָא
אֲצַבְעָתָא, אָמַר הָכָא. אָמְרוּ לָהּ מִי יִימַר, אָמַר לָהּ
אֵיתוּ אֲשֶׁלִי וּמוֹשְׁחוּ. שֶׁשָּׁאֲלוּ אוֹתוֹ: אֵיךְ מִשִּׁיגִין אֹר אֵין סוּף,
שֶׁהוּא אֲמַצְעָא דְעָלְמָא, שְׁמַמְנוּ הַכֹּל שׁוֹאֲבִין חַיִּוֹת וְשִׁפְעֵי. זְקָפָא
אֲצַבְעָתָא, זֶה בְּחִינַת בְּרָכוֹת כַּנִּ"ל, בְּחִינַת: "וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁ אֶת־יָדוֹ
וַיְבָרֶכֶם" כַּנִּ"ל. הֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי הַבְּרָכוֹת מִבְּטָשִׁין הַמַּחִין בְּכַתֵּר,
וְנַעֲשִׂין הַיְכָלִין כַּנִּ"ל. וְאָמְרוּ לָהּ מִי יִימַר – מִי הוּא זֶה שִׁיכְנֵם
בְּהֵיכָלֵי הַתְּמוֹרוֹת לְמָקוֹם הַקְּלָפוֹת, לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם הַקֹּדֶשׁ
בְּבְחִינַת קְטֹרֶת כַּנִּ"ל, וְשְׁעַל־יְדֵי עֲלִיתוֹ יִתְעַלֶּה הַבְּרָכוֹת כַּנִּ"ל. וְזֶה
מִי יִימַר, לְשׁוֹן תְּמוֹרָה, לְשׁוֹן (וַיִּקְרָא כ"ז): "אִם הָמַר יִמְיָרְנוּ."**

וְהַשִּׁיב לָהֶם, אֵיתוּ אֲשֶׁלִי וּמוֹשְׁחוּ, הֵינּוּ עֵקֶר עֲלִית
הַקֹּדֶשׁ, עַל־יְדֵי הַשְּׂמֻחָה. וְלַעֲתִיד בְּצֵאת
יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת בְּשְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: 'כִּי בְּשְׂמֻחָה תֵצֵאוּ, וְאִז
יָכִלוּ הַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי. וְזֶה: 'אֵיתוּ אֲשֶׁלִי, הֵינּוּ עַל יְדֵיכֶם וְעַל כָּרְחֻכְכֶם
יִתְבַּטְּלוּ הַקְּלָפוֹת. כִּי אַתֶּם בְּעֶצְמְכֶם תָּבִיאוּ אֶת בֵּית־יִשְׂרָאֵל
מִהַגְּלוּת, הַנִּקְרָאִים אֲשֶׁלִי, הֵינּוּ חֶבֶל נִחְלָתוֹ. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָה ס"ו):
"וַהֲבִיאוּ אֶת אֲחֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל", שְׂכָל אֶחָד וְאֶחָד מִהָעַכּוֹ"ם
יָבִיאוּ בְּיָדָם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת, עַל־יְדֵי רַבּוּי הַשְּׂמֻחָה
שִׁיְהִיָּה בָּעֵת הַזֹּאת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים קכ"ו): "אִז יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם
הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים וְכוּ', הֵינּוּ שְׂמֻחִים". וְעַל־יְדֵי הַשְּׂמֻחָה
יִתְבַּטְּלוּ הַקְּלָפוֹת, בְּבְחִינַת (שְׂמוּאֵל־ב ח'): 'וַיִּמְדָּם בְּחֶבֶל הַשֶּׁבֶב
אוֹתָם אֲרָצָה' (עֵיין זוֹהַר בַּלַּק ק"צ.). וְזֶה: 'מוֹשְׁחוּ', הֵינּוּ הַמְדִידָה לְכֻלּוֹת

אותם:

סדר קצור לקוטי מו'הר"ן הי'מני:

ו ובפנימיות הברכות שנמשכין על ידי המצוות נתברך מהם כח המישב והמסדר את המחין. הינו בחינת פתח לשון המתנה כמו שכתוב: "פתח לי זעיר" (איוב ל"ו ב), כי בששואלין את האדם איזה שכל, אומר המתן עד שאתישוב. וגם שם צריך אמונה:

ז וכח הזה בחינת פתח הוא עומד בפני המחין כמו מחצה ומעכב אותם מרדיפתם. כי המחין רודפין להשיג אור האין-סוף ברוך-הוא וזה הכח שהיא המישב והמסדר מפסיק בין המחין ובין אור האין-סוף. ועל ידי הרדיפה והמעכב על ידי שתי בחינות אלו על ידי זה מבטשין ומכין המחין בבחינת המחצה הנ"ל שהיא המישב והמסדר בשעושה ומתקן אותו שהיא הכתח פראוי. ועל ידי זה נעשין תשעה היכלין שעל ידם משיגין אור האין-סוף בבחינת מטי ולא מטי דהינו שמגיע ואינו מגיע שרודף ומגיע להשיג ואף-על-פי-כן אינו מגיע ומשיג. ותשעה היכלין נעשין על ידי שנכללין המחין זה בזה מחמת רדיפתם והכאתם בהמעכב הנ"ל. כי המחין הם שלשה ונעשה כל אחד כולל משלשה, ושלוש פעמים שלשה הם תשעה היכלין הנ"ל. וכל זה זוכין על ידי עשיית המצוה בשמחה כנ"ל:

ח ועקר עלית הקדשה היא על ידי שמחה ולעתיד לבוא יתבטלו הקלפות לגמרי על ידי רבוי השמחה. וישראל יצאו מהגלות בשמחה כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו" (ישעיה נ"ה יב) ועל ידי העכו"ם ועל כרחם יתבטלו הקלפות. כי העכו"ם בעצמם ובידם יביאו את בית ישראל מהגלות על ידי רבוי השמחה כמו שכתוב: "אז יאמרו בגוים וגו' היינו שמחים" (תהלים קכ"ו ב"ג) במהרה

בְּיָמֵינוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן:

סִדְרַת הַיַּיִט מוֹתֵר"ן הַיּוֹמָיִם:

קמח (כ) (גם זה [אמר] קדם ארץ ישראל) אותי צריכים כל העולם לא מְבַעֲיָא אֲתֵם וְכִמּוֹתְכֶם אֲתֵם יוֹדְעִים בְּעֲצֻמְכֶם, אֵלֶּא אֶפְלוֹ אוֹתָן הַצְּדִיקִים שִׁיכוֹלִין כְּבָר לְהִתְפַּלֵּל אֲנִי יְכוֹל לְהִרְאוֹת לָהֶם שְׂאֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל מֵהוּ תְּפִלָּה, וְלְהִרְאוֹת לָהֶם דְּרָךְ בְּתַפְלָה. וְגַם אֶפְלוֹ צְדִיקִים גְּדוֹלִים מְאֹד שֶׁהוֹלְכִים כְּבָר רַק בְּיַחְוָדִים, אֲנִי יְכוֹל לְהִרְאוֹת לָהֶם שְׂאֵינָם יוֹדְעִים כָּלֵל הַדְּרָךְ בְּיַחְוָדִים וְלְהִרְאוֹת לָהֶם דְּרָךְ בְּיַחְוָדִים, וְכַמְדַּמָּה שֶׁחֲשֵׁב עוֹד כַּמָּה דְּבָרִים.

קמט (כא) הַמַּגִּיד מִטִּירְהָאוּיָצַע הֶלֶךְ חֲצִי פִרְסָה בְּרַגְלָיו בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל אֶצְלוֹ לְקַבֵּל פָּנָיו כְּשֶׁבָא מֵאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה סָמוּךְ לְקֵאנִיב־לָאד כִּי רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה נָסַע דְּרָךְ שָׁם לְבֵיתוֹ, וְרָאָהוּ שָׁם אִישׁ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי הַמַּגִּיד אֶצֶל הַגִּישָׁר סָמוּךְ לְעִיר וְנִתְבַּהֵל מְאֹד, וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שִׁילָךְ וַיּוֹדִיעַ בְּלִחַשׁ לְהַמַּגִּיד שִׁיִּסַּע אֶצְלוֹ לְכַפֵּר הַסָּמוּךְ חֲצִי פִרְסָה. כִּי רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה לֹא רָצָה לְעֵמֵד וְלִכְנֵס בְּעִיר וְרָץ הָאִישׁ הַזֶּה"ל וּבָא בְּבִהְלָה גְּדוֹלָה וְהוֹדִיעַ לְהַמַּגִּיד. וְהַמַּגִּיד הָיָה אֲזוּ בַּחוּץ וְדִבֵּר עִם אַנְשֵׁים בְּלִי כּוֹבֵעַ וּבְלִי חַגוּרָה.

וְתַכַּף וּמִיד כְּשֶׁשָּׁמַע הַמַּגִּיד שֶׁהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה נִמְצָא שָׁם צָעַק בְּחִרְדָּה מִגְּדֵל הַשְּׂמִחָה וְאָמַר לְהָאִישׁ הַזֶּה"ל מְהֵרָה חוֹשָׁה אָסֹר הַמְּרַכָּבָה שְׁלִי וְרוּץ אַחֲרֵי לְכַפֵּר הַזֶּה"ל וְאֲנִי אֵלֶיךָ רַגְלִי עַד שֶׁתְּשִׁיגְנִי, וְהַמַּגִּיד רָץ תַּכַּף בְּבִהְלָה בְּלִי כּוֹבֵעַ וּבְלִי חַגוּרָה עַד שֶׁיֵּצֵא מִהָעִיר, וְכֵן רָץ יוֹתֵר עַד שֶׁבָא לְהַכְּפֹר בְּרַגְלָיו כִּי הִקְדִּים אֶת הַמְּרַכָּבָה שְׁלוֹ שָׁבָא אַחֲרָיו אַף־עַל־פִּי שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה"ל קָשָׁר אֶת הַסּוּסִים בְּזָרִיזוֹת גְּדוֹל מְאֹד וְרָץ תַּכַּף אַחֲרֵי הַמַּגִּיד, אֲבָל הַמַּגִּיד הֶלֶךְ כָּל כֶּף בְּזָרִיזוֹת

עַד שָׁבָא לְהַכְפֵּר רַגְלֵי, וְהָאִישׁ עִם הַמְרַכְּבָה לֹא הִשְׁיִגּוּ עַד שְׁעָה
שְׁנַכְנַם לְרַבְּנוּ ז"ל:

רְשַׁמְתִּי זֹאת לְמַעַן דַּעַת גְּדֹל הַהִתְלַהֲבוֹת וְהַתְּשׁוּקָה שֶׁל הַחֲרָדִים
לְדַבֵּר ה' לְרֵאוֹת פְּנֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַגְּדוֹלִים מֵהֵם:

סדר האלף-בית היומני:

ד. עַל-יְדֵי תִשְׁמִישׁ הַמַּטָּה בְּיָמִים שְׁאֵסוּרִין בְּתִשְׁמִישׁ, עַל-יְדֵי זֶה
נוֹפֵל לְתַפִּיסָה. ה. כְּשֶׁאֶחָד מִבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל נִתְּפַס בְּתַפִּיסָה, עַל-יְדֵי
זֶה לְפִי בְּחִינַתוֹ נִסְתָּמוּ מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה מִחֲכָמֵי הַדּוֹר, וְלִהְפֹּךְ
כְּשִׁיזָצָא מִהַתְּפִיסָה. ו. לְפַעֲמִים עַל-יְדֵי תַפִּיסָה נִצּוֹל מִכְּלִיזוֹן בָּנִים.
ז. עַל-יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע נִתְּפַס בְּתַפִּיסָה. ח. הַשְּׁעָרוֹת שֶׁגִּדְלִין עַל
הָאָדָם וְהַמְּלַבּוֹשִׁים שֶׁעַל הָאָדָם בְּשַׁעָה שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַפִּיסָה, שׁוֹרָה
עֲלֵיהֶם רוּחַ מְכַעֵר, שֶׁעוֹכֵר וּמְבַזֶּה אֶת הָאָדָם. ט. הַשְּׁתַדְלוֹת
בְּפַדְיוֹן שְׁבוּיִים מְסַגֵּל לְהוֹלְדָה. י. מִי שֶׁעוֹסֵק בְּפַדְיוֹן שְׁבוּיִים, גְּדוֹלֵי
הַדּוֹר נִכְלָלִים בּוֹ עַל-יְדֵי זֶה.

פְּרִישׁוֹת

חֵלֶק שְׁנֵי א. אָדָם הַמִּתְנַהֵג בְּפְרִישׁוֹת וְאַחֲרֵיכֵן חוֹזֵר מִפְּרִישׁוֹתוֹ,
עַל-יְדֵי זֶה הוּא נוֹפֵל לְתַאֲוָה נוֹסֶפֶת מִמָּה שֶׁהָיָה לוֹ קִדְּם פְּרִישׁוֹתוֹ.
ב. הַפְּרִישׁוֹת מֵבִיא שִׁבְעַ. ג. פְּרִישׁוֹת מִתְּשִׁמִּישׁ חָשׁוּב כְּמוֹ
תַעֲנִית. ד. חוֹלְאֵת שֶׁל רְקִיקַת דָּם בָּא, עַל-יְדֵי שֶׁמְבַטֵּל עוֹנָה שֶׁל
לַיִל טְבִילָה.

פּוֹסֵק

חֵלֶק שְׁנֵי א. עַל-יְדֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים עַד שֶׁיֵּדַע לְהוֹרוֹת הוֹרָאוֹת,
עַל-יְדֵי זֶה גוֹרֵם פְּקִידָה לְכַמָּה עֲקָרוֹת. ב. עַל-יְדֵי "שְׁלַחן-עָרוֹךְ"

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

א"רס - צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צדני מוקוה שדך צהד מוספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

באים ליראה. ג. למוד הפוסקים מבטלין הרהורי עבודה זרה. ל. כשאיוהו רשע נתגדל, אזי קשה לחדש איוהו סברא בפוסקים. גם דברי הדינים אינם נשמעים באזני הבעלי-דינים.

צדקה א. כל צדקה וחסד שישראל עושין בעולם הזה, שלום גדול ומליצי ישר בין ישראל לאביהם שבשמים. ב. גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה. ג. ומצלת מן המיתה. ד. ומקבל פני השכינה. ה. ונעשה מלוח להקדוש-ברוך-הוא. ו. ונתרומם מזלו. ז. ונקרא צדיק גמור. ח. על-ידי צדקה נעשה סור מרע. ט. מצוה לזון אלו שעוסקים בתורה יותר מאלו שאין עוסקין, אבל לענין דינא אין לחלק. י. כשמוציא גולה מתחת יד חברו, כאלו נתן צדקה. יא. הפשרה היא משפט, שיש בו צדקה. יב. הנותן צדקה לעני שאינו הגון, אין מקבל על זה שכר. יג. צריך להחזיק טובה לנותן, ואל תאמר שלא נתן לך משלך. יד. שקולה צדקה כנגד כל המצוות. טו. גדול המעשה יותר מן העושה.

סדר שיחות הר"ן הי"א:

סט "זמרו למי שמנצחין אותו וש"מח" (פסחים קיט) כי צריכין לנצח אותו יתברך כביכול כי אף-על-פי שנדמה להאדם שהשם יתברך אינו רוצה לקרבו מחמת שקלקל הרבה, וגם עכשו אינו מתנהג כראוי כרצונו יתברך, אף-על-פי-כן צריך האדם לחזק עצמו ביותר ולהשתטח עצמו לפניו ולפרש בפיו אליו יתברך שירחם עליו ויקרבהו לעבודתו כי אף-על-פי-כן אני רוצה להיות ישראלים נמצא שרוצה לנצח את השם יתברך כביכול, והשם יתברך יש לו שמחה מזה שמנצחין אותו כביכול:

ע ענה ואמר: היתכן שאנו מניחין את השם יתברך שיעשה

וַיִּחַשְׁבֵה לְגִזֹר גְּזֵרוֹת בְּעוֹלָם? (כִּי אִזּוּ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן נִשְׁמַע שְׂיוֹצְאִין גְּזֵרוֹת עַל
 יִשְׂרָאֵל חַם וְשָׁלוֹם) כִּי אָנוּ צָרִיכִין לְקָרוֹת אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵעַסְקִיו
 שֶׁהוּא עוֹסֵק בָּהֶם בְּאִיזָה גְּזֵרָה וְכִיּוֹצֵא חַם וְשָׁלוֹם, לְקָרוֹת אוֹתוֹ
 מִשָּׁם שְׂיִשְׁלִיךְ זֹאת וַיִּפְנֶה אֵלֵינוּ לְמַה שְּׂאָנוּ רוֹצִים לְדַבֵּר עִמּוֹ
 לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שְׂיִקָּרֵב אוֹתָנוּ לְעִבּוּדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּי כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 רוֹצֵה לְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְפָרֵשׁ שְׂיִחַתּוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, אֲזִי
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִשְׁלִיךְ כָּל עֲנִיָּנוּ וְכָל הַגְּזֵרוֹת שְׂרוֹצֵה לְגִזֹר חַם
 וְשָׁלוֹם, וְכָל הָעַסְקִים שְׁלוֹ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ עוֹסֵק בָּהֶם כְּכִיכּוֹל, וְהוּא
 מִשְׁלִיךְ הַכֹּל וּפּוֹנֶה עֲצֻמוֹ רַק לְזֶה הָאִישׁ שְׂרוֹצֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְפָרֵשׁ
 שְׂיִחַתּוֹ לְפָנָיו לְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ שְׂיַעֲזֹרֵהוּ לְהִתְקָרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ:

עַא בְּעֲנִין מַה שְּׂכַתּוֹב בַּזֵּהר הַקְּדוֹשׁ שְׁעַל פְּנֵם הַבְּרִית, בְּפָרֵט
 מֵאֵן דְּאוֹשִׁיד זְרַעֵא בְּרִיקְנִיָא, חַם וְשָׁלוֹם וְכוּ' אִין מוֹעִיל תְּשׁוּבָה
 אָמַר רַבֵּנוּ, זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה שְׂאִין הַדְּבָר כֵּן, רַק עַל הַכֹּל מוֹעִיל
 תְּשׁוּבָה וְאָמַר שְׂבִיזָה הַמֵּאָמַר זֵהר אִין שׁוּם אָדָם מִבֵּין הַפְּשָׁט רַק
 הוּא לְבַד וְהַכֹּלל שְׂבִיזָת מוֹעִיל תְּשׁוּבָה בְּוֹדָאִי עַל חֵטָא זֶה אֶפְלוּ
 אִם הִרְבָּה לְפִשְׁעַ, חַם וְשָׁלוֹם בְּזֶה וּכְבָר מְבָאָר בַּסְּפָרִים הַנְּדַפְּסִים
 כְּבָר שְׂעַקָר הַתְּשׁוּבָה הוּא לְבַל יַעֲשֶׂה עוֹד מְכָאֵן וּלְהִבָּא וְהוּא
 מְכָרַח לְעִבּוֹר בְּאֵלוֹ הַמְּקוֹמוֹת וְהָעֲנִיָּנִים שְׂהִיָּה בַתְּחִלָּה וּלְהִתְנַסּוֹת
 שָׁם וְכְשֶׁמֵּרַחֵם עַל עֲצֻמוֹ עֲכָשׁוּ וְאִינוּ עוֹשֶׂה עוֹד מַה שְּׂעֲשֶׂה מִקְּדָם
 וּמִשְׁבֵּר תְּאֹתוֹ, זֵהוּ עַקָר הַתְּשׁוּבָה:

עַב כְּבָר מְבָאָר שְׂאִין לְהַשְׁגִּיחַ כָּלל עַל פְּנִיּוֹת וּמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת
 וּבְלִבּוֹלִים שְׂבִיזָתָה רַק לְעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ לִילֵךְ בַּתְּפִלָּתוֹ כְּסֵדֶר, וְלֹא
 יִשְׁגִּיחַ עַל שׁוּם בְּלִבּוֹל וּמַחְשָׁבָה זָרָה כָּלל רַק הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ
 וְלֹא יִחְזִיר פָּנָיו לְהַבִּיט עַל אֵלוֹ הַמַּחְשָׁבוֹת כָּלל גַּם אָמַר שְׂזִיזָה
 טוֹבָה גְּדוּלָה מַה שְּׂבִיזָתָם עֲלָיו מַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וּפְנִיּוֹת כִּי בְּלֹא זֶה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ארכוב מלחמת העולם הראשונה "צדק צדקו מלחמה מוסרית רבנו יהודה תיקון רב"ם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אם היה האדם מתפלל התפלה כראוי לא היה אפשר לסבל כלל את גדל עצם הקטרוגים שיש על התפלה שהיא כראוי אבל על ידי שהתפלה מלבשת במחשבות זרות על ידי זה אין החיצונים מסתכלין עליה כל כך ואין הקטרוג גדול כל כך ועל ידי זה יכול התפלה לעלות ובוהן לבבות הוא יודע האמת לאמתו שאף-על-פי שיש להאדם פניות ומחשבות זרות, אף-על-פי-כן פניות מחשבתו הוא לה' לבדו כי פניות פונתו בתפלה הוא באמת להשם יתברך והשם יתברך בוחן לבבות ומסתכל על פניות פונתו ורצונו ומקבל תפלתו באהבה אף-על-פי שהיא מלבשת במה שמלבשת כי פניות רצונו וכונתו הוא טוב וזהו (משלי י"ט-כא): "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום" הינו שיש מחשבות הרבה בלב איש בשעת התפלה כי אז באין עליו בלבולים גדולים ומחשבות רבות אבל "עצת ה' היא תקום" הינו פניות הנקדה שבלב מה שבפניות המחשבה מתכוון להתפלל להשם יתברך לבד, שזה בחינות 'עצת ה' שמתכוון להשם יתברך לבד בפניות מחשבתו זה נשאר קיים בחינת 'עצת ה' היא תקום' כנ"ל על כן אין להסתכל על שום מחשבות חוץ ופניות רק להתפלל כסדר כנזכר לעיל:

סדר שבתו ערוך הימני:

סימן קסו (א) יש אומרים שא"צ ליזהר מלהפסיק בין נטילה להמוציא ויש אומרים שצריך ליזהר וטוב ליזהר.

ואם שחה כדי הלוך כ"ב אמה מקרי הפסק (תוס' פ' אלו נאמרים):

סימן קסז (א) בוצע בפת במקום שנאפה היטב (ובפת דידן יש לבצוע בצד הפת ויחתוך מעט מצד העליון והתחתון) (הגהות מיימוני פ"ז מהלכות ברכות) ויחתוך פרוסת הבציעה וצריך לחתוך

מעט שאם יאחזו בפרוסה יעלה שאר ככר עמו שאל"כ חשוב כפרוסה ויניחנה מחוברת לפת ויתחיל לברך ואחר שסיים הברכה יפרידנה כדי שתכלה הברכה בעוד שהפת שלם ולא יבצע פרוסה קטנה מפני שנראה כצר עין ולא פרוסה יותר מכביצה מפני שנראה כרעבתן: הגה ובשבת לא יחתוך בככר עד אחר הברכה כדי שיהיו הככרות שלימות (תוס' ומרדכי פ' כיצד מברכין) ומכל מקום אם שכח וחתך כמו בחול אינו מזיק (מרדכי) ונראה הא דלא יבצע יותר מכביצה היינו דוקא בחול ואוכל לבדו אבל בשבת או שאוכל עם הרבה בני אדם וצריך ליתן מן הפרוסה לכל אחד כזית מותר לבצוע כפי מה שצריך לו ועיין לעיל סימן רע"ד: (ב) יברך המוציא לחם מן הארץ. (ואם רבים מסובים יכוונו לבם לשמוע ברכה ויענו אמן והמברך יכוין לאמן שאומרים) (א"ז). ויתן ריוח בין לחם ובין מן: (ג) אין לברך קודם שיתפוס הלחם: (ד) יתן שתי ידיו על הפת בשעת ברכה שיש בהן י' אצבעות כנגד י' מצות התלויות בפת ולכך יש י' תיבות בברכת המוציא וי' תיבות בפסוק מצמיח חציר לבהמה וי' תיבות בפסוק עיני כל אליך ישברו וי' תיבות בפסוק ארץ חטה ושעורה וי' תיבות בפסוק ויתן לך: (ה) לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח או ליפתן (פי' רש"י כל דבר הנאכל עם הפת) ללפת בו פרוסת הבציעה ואם היא נקיה או שהיא מתובלת בתבלין או במלח כעין שלנו או שנתכוון לאכול פת חריבה אינו צריך להמתין: הגה ומכל מקום מצוה להביא על כל שלחן מלח קודם שיבצע כי השלחן דומה למזבח והאכילה כקרבן ונאמר על כל קרבנד תקריב מלח (ב"י בשם שבלי הלקט) והוא מגין מן הפורעניות (תוס' והגהות אשירי פרק כיצד מברכין ועיין לעיל סוף סימן ק"ע): (ו) יאכל מיד ולא ישיח בין ברכה לאכילה ואם שח צריך לחזור ולברך אא"כ היתה השיחה בדברים מענין דברים שמברכין עליו כגון שבירך על

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'רכד - צמח מזהרנית זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

הפת וקודם שאכל אמר הביאו מלח או ליפתן תנו לפלוני לאכול תנו מאכל לבהמה וכיוצא באלו א"צ לברך: הגה ומכל מקום לכתחלה לא יפסיק כלל (כל בו) והא דאם שח דברים בטלים צריך לחזור ולברך היינו דוקא ששח קודם שאכל הבוצע אבל אח"כ לא הוי שיחה הפסק אעפ"י שעדיין לא אכלו אחרים המסובים כבר יצאו כולם באכילת הבוצע כי אין צריכים כולם לאכול מן פרוסת הבוצע רק שעושיין כן לחבוב מצוה (רוקח ואור זרוע): (ז) ראובן שהיה נוטל ידיו לאכילה ויעקב היה מברך המוציא ונתכוון להוציא השומעים ואח"כ ניגב ראובן ידיו ובירך ענט"י לא הוי הפסק ויוצא בברכת יעקב וא"צ לחזור ולברך ברכת המוציא: (ח) שכח ואכל ולא בירך המוציא אם נזכר בתוך הסעודה מברך ואם לא נזכר עד שגמר סעודתו אינו מברך: (ט) אם הוא מסופק אם בירך המוציא אם לאו אינו חוזר ומברך: (י) אם במקום ברכת המוציא בירך שהכל נהיה בדברו או שאמר בריך רחמנא מלכא מאריה דהאי פיתא יצא:

סדר לקוטי תפלות היומיומי:

תסא: רבונו של עולם לפניך נגלה הכל, ואתה יודע עצם הבלבולים הרבים וערבוב הדעת המרבה והעצום מאד מאד שבא עלי ביותר בשעה שאני עומד להתפלל ולהתחנן לפניך, עד שאיני יכול לדבר אפלו דבור אחד בתפלה כראוי וכל הבלבולים והערבוב הדעת שיש לי באיזה פעם בכל היום כלו, כלם באים אלי בשעת התפלה דיקא, ורוצים לביטל תפילתי ומחמת זה תפילתי מערבבת מאד, בכמה מיני פסלת, וערבוב הדעת ומחשבות זרות, ופניות ובלבולים רבים מאד מאד בלי שעור ואיני יודע מה לעשות כי מעצם הבלבול הדעת שבא עלי איני יודע שום דרך איה לעמד נגד הבלבולים הרבים האלה ואין לי על

מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם חוּם וְרַחֵם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי
וּמִלְטָנִי וְהִצֵּל אֶת תְּפִלָּתִי מִכָּל מִינֵי עֲרֻבוֹב הַדַּעַת, וּמִכָּל מִינֵי
מַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וְהִרְהוּרִים וּבְלִבּוֹלִים שֶׁבְּעוֹלָם וְעִזְרָנִי וְזַכְּנִי
שֶׁאֶקְשֹׁר אֶת מַחְשַׁבְתִּי בְּדַבְּרוּרֵי הַתְּפִלָּה, בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק עַד
שֶׁאֲזַכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בְּכּוֹנֵת הַלֵּב וְתִהְיֶה תְּפִלָּתִי וְתִחַנְּתִי וּבְקִשְׁתִּי,
זָכָה וְנִכּוֹנָה, בְּרָה וְנִקְיָה מִכָּל סִיג וּפְסֻלַּת חוּם וְחַמְלַל עָלַי, וַעֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנִּי, כִּי אֵין לִי שׁוּם תְּקוּהָ כִּי אִם עַל תְּפִלָּה
וְתִחַנּוּנִים:

תּוֹסֵב: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם רְאֵה נָא בְּעֵינָיו וְרִיבָה רִיבְנוֹ וְהִצֵּל עֲשׂוּקִים
"מִיַּד עוֹשְׁקֵיהֶם כַּח" וְאֵל תִּנְיַח לְגֹזֵל "דָּל כִּי דַל הוּא" וְתִקֵּים מִקָּרָא
שְׁכַת־טוֹב: "מִשָּׁד עֲנִיִּים מֵאַנְקַת אֲבִיוֹנִים עֲתָה אֶקוּם יֹאמַר ה', אֲשִׁית
בְּיַשֵּׁעַ יְפִיחַ לוֹ" עִזְרָנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְחִלְצָנִי וּמִלְטָנִי מִכָּל מִינֵי
מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים וּמִכָּל מִינֵי בְּלִבּוֹלִים וְעֲרֻבוֹב
הַדַּעַת, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם וְזַכְּנִי שֶׁתִּהְיֶה מַחְשַׁבְתִּי זָכָה וְנִקְיָה
קְדוּשָׁה וּטְהוּרָה תָּמִיד וּבְפֶרֶט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, אֲזַכֶּה לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ
אֶת מַחְשַׁבְתִּי בִּיזְרוּת, עַד שֶׁלֹּא יַעֲלֶה וְלֹא יִגִּיעַ וְלֹא יָבוֹא לְלִבִּי שׁוּם
בְּלִבּוֹל הַדַּעַת וְלֹא שׁוּם מַחְשָׁבָה זָרָה, וְלֹא שׁוּם מַחְשָׁבָה שְׂאִינָה
מֵעֵינַי הַתְּפִלָּה, אֲפִלוּ הִיא מַחְשָׁבָה קְדוּשָׁה, לֹא תָבוֹא וְלֹא תַעֲלֶה
עַל לִבִּי בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה רַק אֲזַכֶּה לְעַמֵּד בְּכָל הַתְּפִלָּה בְּאִימָה
וּבִירְאָה גְדוּלָה וְלֹא אֲשַׁמֵּעַ אֶזְרוֹם אָדָם וְשׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי
אִם אוֹתְךָ לְבַד וְאֲזַכֶּה לְהַתְּפַלֵּל בְּכּוֹנֵת גְּדוּלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
וְאֲזַכֶּה לְקֶשֶׁר תְּפִלָּתִי לְכָל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרְנוֹ, וּלְכָל
הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי, וְהֵם יִקְבְּלוּ אֶת תְּפִלָּתִי, וַיְבָרְרוּ
וַיִּזְכְּנוּ אוֹתָהּ, וַיִּצִּילוּ אוֹתָהּ מִכָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב וּמִסְטִין בְּדַרְךָ, וַיַּעֲלוּ
אוֹתָהּ לְרִיחַ נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ כַּסֵּא כְבוֹדְךָ בְּתוֹךְ כְּלָיוֹת תְּפִלוֹת עַמְּךָ

בית ישראל ותעלה ותנשא להיות כתר לראשך:

תסג: חום וְחַנּוּנִי, וְרַחֵם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְזַכְּנִי לְעִזּוֹת דְּקָדְשָׁה, שְׂאֲזֹכָה
 תָּמִיד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה לְהַתְגַּבֵּר לְסִלֵּק הַבוֹשָׁה, שֶׁלֹּא אֲבוֹשׁ
 מִלְּפָנֶיךָ, וְאֶעֱיֵז פָּנָי לְבִקֵּשׁ אֹתְךָ כָּל מִיְּנֵי בִקְשׁוֹת גְּדוּלוֹת שְׂבַעְעוּלָם
 הַנוֹגְעִים לְעַבֹּדְתֶךָ בְּאַמֶּת, שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּכֹל מִיְּנֵי הַתְּקַרְבוֹת,
 וְתַעֲשֶׂה עִמִּי פְּלָאֵי פְּלָאוֹת, לְהַעֲלוֹת אוֹתִי מִשְׁפַּל הַמְּדִרְגָּה
 הַתַּחְתּוֹנָה, לְרוֹם הַמַּעֲלוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, וְאֲזַכָּה לָבוֹא וּלְהַגִּיעַ מִהֲרָה
 לְכָל הַמְּדִרְגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשָׁה, עַד שְׂאֲזֹכָה לְהַשִּׁיג אֱלֹהוֹתֶךָ
 בְּתַכְלִית מְדִרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה, בְּמְדִרְגַת נְבִיאִים אֲמִתִּיִּים וְצַדִּיקִים
 גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, בְּמְדִרְגַת בְּנֵי עֲלִיָּה וְאֲזַכָּה לְאַחֹז בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ
 אֲשֶׁר בָּטְחוּ בְּךָ וְלֹא בּוֹשׁוּ לְשָׂאֵל כָּל הַגְּדוּלוֹת מִלְּפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׂכַתוֹב:
 "בְּךָ בָּטְחוּ אֲבוֹתֵינוּ בָּטְחוּ וְתַפְלִטְמוּ אֵלֶיךָ זַעֲקוּ וְנִמְלָטוּ, בְּךָ בָּטְחוּ
 וְלֹא בּוֹשׁוּ" כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁלִפֵי עֵצִים גְּדֻלָּתְךָ וְרוֹמְמוֹתְךָ, וּלְפִי עֵצִים
 שְׂפִלוֹתֵנוּ וּפְחִיתוֹתֵנוּ, לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַתְחִיל לַעֲמֹד לְפָנֶיךָ
 וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנֶיךָ עַל שׁוֹם דָּבָר קָטָן שְׂבַעְעוּלָם, כִּי מִי אָנֹכִי שְׂאֲזֹכָה
 לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, כִּי אַתָּה ה' גְּדֹלָתְךָ מְאֹד,
 וְשִׁמְךָ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה וְאֵיךְ נָעִיז פָּנֵינוּ וְנִקְשָׁה עַרְפָּנוּ
 לְשָׂאֵל מִמֶּךָ גְּדוּלוֹת כְּאֵלֶּה, וּבְפֶרֶט אִישׁ כְּמוֹנִי, פָּגוּם וְנִבְיָה וְחִדְל
 אִישִׁים כְּמוֹנִי, אֵךְ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְמַדְתָּנוּ עַל יְדֵי צַדִּיקֶיךָ
 הָאֲמִתִּיִּים, וְהוֹדַעְתָּ לָנוּ דַרְכֶיךָ הַטּוֹבִים, אֲשֶׁר אַתָּה חָפֵץ חֶסֶד
 וּמְרֻבָּה לְהִיטִיב, וְאַתָּה מִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ עִזּוֹת דְּקָדְשָׁה מֵאֲתֶךָ, וְאַתָּה
 רוֹצֵה שְׂנַעִיז פָּנֵינוּ נְגִדְךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְשִׁנְעֵתִיר
 וְנִפְצִיר אֹתְךָ הַרְבֵּה מְאֹד יָמִים וְשָׁנִים עַד שְׂנִזְכָּה לְנִצַּח אֹתְךָ
 כְּבִיכּוֹל לְפַעַל בִּקְשָׁתֵינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ כְּמוֹ שְׂכַתוֹב: "אָנֹכִי ה'
 אֱלֹקֶיךָ הַמַּעֲלֶךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֵב פִּיךָ וְאַמְלֵאֲהוּ" עַל כֵּן מִצָּא

עבדך את לבו להתחנן מלפניך על כל אלה, שתשפיע עלי עזות
 דקדושה מאתך ויקים מקרא שכתוב: "תנו עוז לאלקים על ישראל
 גאותו ועוזו בשחקים, נורא אלקים במקדשיך אל ישראל הוא נותן
 עז ותעצמות לעם, ברוך אלקים" ונזכה לבקש ממך תמיד גדולות
 ונוראות, שתעשה עמי פלאי פלאות, ותוציאני ותעלני מעתה
 חיש קל מהרה מכל הנפילות והירידות שיירדתי עד הנה, ותקרביני
 בכל מיני התקרבות, ותרחם עלי בכל מיני רחמנות, ותקרביני
 ברחמיך הרבים לצדיק גדול אמת, להרב האמת שבדור הזה,
 להרב דקדושה הגדול במעלה שיש לו כח להכניס השגות אלהות
 גם בשפל ופחות כמוני ותצילני שלא אטעה עצמי חם ושלום,
 להחליף ולהמיר טוב ברע, ותשמרני מן השקרנים והצבועים,
 ממנהיגים של שקר ותשמרני שלא יעלה על לבי הטעות של כמה
 בני אדם, האומרים שדי לפניהם אם יהיו מקרבים אפלו לאיש
 כשר פשוט הקטן במעלה כי באמת הפחותים כמוני צריכים דוקא
 מנהיג אמת הגדול במעלה מפלגת מאד מאד רחם עלינו
 ברחמיך, ושלח לנו הגואל צדק במהרה בימינו ויקים מקרא
 שכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" וזכני מהרה
 לעלות ולראות ולהשתחוות לפניך בבית בחירתך בשלש פעמי
 רגלינו: